

Sygn. akt I C 430/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Sławomir Bańka;

Protokolant: str. sekr. sąd. Anna Dudzińska;

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku w T. sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (KRS (...)) przeciwko H. W. o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz pozwanej H. W. kwotę 2 434,00 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2 400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 430/16

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2016r. do Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim wpłynął pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., w którym pełnomocnik strony domagał się zasądzenia od pozwanej H. W. kwoty 5 841,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 4-5v.).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony zawarły umowę pożyczki nr (...) w dniu 02.12.2013r. Pozwana zobowiązała się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 8 443,18 zł: kwota pożyczki netto 4 300,00 zł, odsetki umowne 535,95 zł (oprocentowanie 12 %), opłata przygotowawcza (w tym dodatkowa opłata przygotowawcza), 698,32 zł, koszt ubezpieczenia spłaty pożyczki: 688,00 zł, opłata za dodatkową usługę w postaci obsługi pożyczki w domu klienta: 2 210,20 zł.

Wobec zmniejszenia rocznej stopy oprocentowania kwota należna do spłaty z tytułu odsetek została pomniejszona o 10,71 zł. Z tytułu powyższej umowy pozwany dokonał wpłat w łącznej wysokości 2 581,86 zł z tego: 1 370,04 zł stanowi spłacony kapitał (kwota brutto pożyczki), 535,95 zł stanowi spłacone odsetki umowne, 675,87 zł stanowi spłaconą opłatę za obsługę pożyczki w domu.

W związku z wypowiedzeniem umowy przed okresem na który pożyczka została zawarta saldo zadłużenia zostało pomniejszone o nienależne w części kwoty z tytułu pożyczki w domu 9,02 zł.

Według stanu na dzień wniesienia pozwu po uwzględnieniu wszystkich dokonanych przez pozwanego wpłat oraz po potrąceniu nienależnych kosztów do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z umowy pozostaje kwota łączna w wysokości 5 841,59 zł w skład której wchodzi: kapitał (kwota brutto pożyczki) pozostały do spłaty w wysokości 4 316,28 zł, kwota należnej opłaty za obsługę pożyczki w domu w wysokości 1 525,31 zł.

Pismem z dnia 04.12.2015r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonej niniejszym pozwem.

Umowa pożyczki łącząca strony niniejszego sporu ma charakter kredytu konsumpcyjnego z ubezpieczeniem spłaty kredytu. W ramach łączącego strony stosunku prawnego pozwany dokonał fakultatywnie wyboru dodatkowo płatnej usługi w postaci indywidualnej obsługi pożyczki w domu przez przedstawiciela powoda (odbior rat w domu pożyczkobiorcy). Tym samym spłata pożyczki na wniosek dłużnika uzyskała charakter długu odbiorczego. Powód realizował obsługę pożyczki w domu zgodnie z umową. Wartość dodatkowej usługi skalkulowana została z uwzględnieniem kosztów ponoszonych przez powoda na realizację w/w obsługi domowej.

W ocenie strony w tym stanie rzeczy niniejsze powództwo jest konieczne i uzasadnione.

Zapewne na skutek oczywistej omyłki w treści uzasadnienia pozwu pełnomocnik posługiwał się formą „pozwany” zamiast „pozwana”.

Nakazem zapłaty z dnia 26.02.2016r. wydanym w sprawie sygn. akt I Nc 68/16 tutejszy Sąd uwzględnił żądanie w całości (k. 14).

Sprzeciwem wniesionym w dniu 14.03.2016r. powyższe orzeczenie zostało skutecznie zaskarżone przez pozwaną. Skarżąca wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu środka zaskarżenia wskazano, że strona pozwana zakwestionowała roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Przedstawione przez stronę powodową dokumenty w postaci wypowiedzenia umowy pożyczki, przedsądowego wezwania do zapłaty, informacji o stanie zadłużenia nie przedstawiają jakiegokolwiek wartości dowodowej.

Powód nie udowodnił w szczególności daty postawienia dotychczasowej wierzytelności w stan wymagalności, jej składników oraz w jaki sposób zostały naliczone, co z kolei uniemożliwia weryfikację zasadności dochodzonej kwoty oraz stwierdzenie m. in. czy żąda odsetek od zaległych odsetek z pominięciem dyspozycji art. 482 § 1 kc.

Powód domagając się zapłaty od pozwanej winien udowodnić, iż przysługuje mu względem jej wierzytelności w konkretnej kwocie. Z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika czy i ewentualnie w jakiej wysokości H. W. posiada zadłużenie względem powoda. W szczególności powód nie udowodnił czy skutecznie wypowiedział umowę pożyczki, a więc czy wierzytelność mogła być postawiona w stan natychmiastowej wykonalności i kiedy to nastąpiło. Do pozwu nie zostały dołączone jakiegokolwiek dowody świadczące o nadaniu korespondencji. Strona nie wykazała jaka część pożyczki została spłacona, na co zostały zaliczone wpłaty oraz czy oprocentowanie pożyczki i wysokość odsetek od niespłaconych rat uległa zmianie.

Wypowiedzenie umowy pożyczki wymagało złożenia przez (...) S.A. odpowiedniego oświadczenia woli. Bezsprzeczne jest że powyższe w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca, zwłaszcza że – niezależnie od braku doręczenia – pismo z dnia 27.01.2015r. oraz z dnia 04.12.2015r. nie zostało podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania powoda, albowiem nie można uznać za podpis znaku nakreślonego maszynowo.

Pozwana podniosła również zarzut nadmiernych i nieuzasadnionych kosztów związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki, które nie odpowiadają rzeczywistym kosztom dokonanych czynności.

Zapisy umowy nakładające na pozwaną obowiązek uiszczenia jednorazowej prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 498,80 zł oraz 199,52 zł, opłata za obsługę pożyczki w domu w kwocie 2 210,20 zł oraz koszt ubezpieczenia w wysokości 688,00 zł należy uznać za zmierzające do obejścia przepisów w zakresie odsetek maksymalnych i uznać je w trybie art. 58 § 1 kc za nieważne. Świadczy o tym dobitnie zapis pkt 1 in fine umowy zgodnie z którym „opłata za obsługę pożyczki w domu – jako opcjonalna- nie stanowi elementu całkowitego kosztu pożyczki”. Jak powyższe sformułowanie ma się

do treści art. 5 pkt 6 Ustawy o kredycie konsumenckim stanowiącym, iż całkowity koszt kredytu – wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu.

W ocenie strony pozwanej treść umowy jest ponadto sprzeczna z art. 28 Ustawy o kredycie konsumenckim. Pośrednik kredytowy doliczył bowiem opłaty przygotowawcze stanowiące wynagrodzenie za udzielenie pożyczki, nie informując czy otrzymał wynagrodzenie od pożyczkodawcy. Obowiązkiem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie jest zatem ocena umowy pożyczki przez pryzmat okoliczności o których mowa w art. 58 § 1 kc, gdyż kwestia nieważności bezwzględnej umowy (lub jej części) jest przesłanką rozstrzygnięcia o zasadności żądania pozwu. Nałożony na pozwaną obowiązek zapłaty przedstawionych kosztów stanowi dla pożyczkodawcy i współpracującego z nim pośrednika nieuzasadniony zarobek za udzielenie pożyczki.

Ponadto strona powodowa winna w toku postępowania udowodnić zasadność wysokości pobieranej prowizji i wysokość składki ubezpieczeniowej (k. 16-18v.).

W piśmie z dnia 17.05.2016r. działający w imieniu powoda pełnomocnik podtrzymał powództwo w całości. A ponadto wskazał, że wybór przez klienta dodatkowej usługi obsługi pożyczki w domu nie ma żadnego wpływu na warunki finansowe udzielonej pożyczki oraz możliwość jej udzielenia. Kwota opłaty przygotowawczej, kosztu ubezpieczenia, odsetek itd. We wszystkich przypadkach jest taka sama. Strona wbrew twierdzeniom pozwanej wykazała w sposób wystarczający, że skutecznie zawarła umowę pożyczki nr (...) i to ona stanowi podstawę prawną i faktyczną dochodzonego przez powoda roszczenia.

W ocenie powoda nie można na niego nałożyć ciężaru przedstawienia dowodów dokonania konkretnych wpłat przez pozwaną bo prowadziłoby to do absurdu sytuacji, w której gdyby pozwana nie dokonała w ogóle żadnej wpłaty na poczet spłaty pożyczki, powód nie miałby szans udowodnić przysługującego mu roszczenia.

Z kolei w ocenie strony dla wymagalności niniejszego zobowiązania umownego wypowiedzenie umowy lub jego brak pozostaje bez znaczenia. Wypowiedzenie umowy jest przede wszystkim uprawnieniem, jakie przysługuje pożyczkodawcy, z którego ten może ale nie musi korzystać. Termin zwrotu pożyczki został przez strony określony w treści samej umowy. Pożyczka ma być spłacona w 60 tygodniowych ratach. Zatem bezspornym jest, że ostateczny termin spłaty pożyczki przypada na dzień 26.01.2015r. Nawet gdyby strona powodowa nie wypowiedziała umowy w sposób poprawny to w chwili składania powództwa całość należności była już wymagalna – upłynął bowiem termin spłaty pożyczki wynikający z zawartej umowy. Nie ma podstaw prawnych i faktycznych do uznawania powództwa za przedwczesne (k. 33-38).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 02.12.2013r. w budynku mieszkalnym stanowiącym własność H. W., położonym w miejscowości W. 15 pracownik spółki (...) S.A. w W. T. K. prowadził rozmowę w zakresie zawarcia przez w/w umowy pożyczki gotówkowej. Wypełniony został przez strony formularz umowy pożyczki pieniężnej – (...)i podpisany przez obecnych. Jednocześnie po podpisaniu formularza pracownik spółki (...) wręczył H. W. kwotę 4 300,00 zł.

Część kwoty w bliżej nieokreślonych terminach została przez H. W. zwrócona.

W dniu 10.02.2016r. (...) S.A. w W. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko H. W. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 5 841,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Dowód: umowa pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 02.12.2013r. (k. 6-7v.).

W ocenie Sądu dowód z dokumentu złożonych w toku postępowania w zakresie jego prawdziwości, autentyczności i rzetelności sporządzenia nie budzi wątpliwości i nie był także kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Na rozprawie w dniu 17.05.2016r. Sąd dopuścił dowody z dokumentów w postaci wypowiedzenia umowy pożyczki, wezwania do zapłaty, zestawienia sald pozwanej na okoliczność ustalenia istnienia zobowiązania i jego wysokości (k. 31).

Postanowieniem z dnia 22.09.2016r. Sąd zmienił w/w postanowienie dowodowe i pominął wnioski dowodowe z dokumentów zgłoszone przez pełnomocnika powoda. Podstawę zmiany postanowienia dowodowego stanowi okoliczność tego rodzaju, iż wszystkie dokumenty zgłoszone przez pełnomocnika powoda jako dowody w sprawie oprócz umowy pożyczki złożone zostały jako kserokopie. Zgodnie z jednolitym poglądem doktryny i judykatury kserokopie dokumentów bez ich potwierdzenia za zgodność z oryginałem nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu sądowym. W szczególności gdy wniosek dowodowy w tym zakresie składany jest przez pełnomocnika strony będącego profesjonalistą (k. 8-10).

W ocenie Sądu roszczenie strony powodowej jako niezasadne podlega oddaleniu.

Wbrew stanowisku stron, w szczególności strony powodowej w dniu 02.12.2013r. nie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki pieniężnej – (...)nr (...) w oparciu o przepisy Ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z treścią Art. 30. ust. 1. Ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011r., Nr 126, poz. 715 z późn. zm. - w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy przez strony) umowa tego rodzaju powinna określać:

- 1)imię, nazwisko i adres konsumenta oraz imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) kredytodawcy i pośrednika kredytowego;
- 2)rodzaj kredytu;
- 3)czas obowiązywania umowy;
- 4)całkowitą kwotę kredytu;
- 5)terminy i sposób wypłaty kredytu;
- 6)stopę oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;
- 7)rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;
- 8)zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1;
- 9)zestawienie zawierające terminy i zasady płatności odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela karencji w spłacie kredytu;
- 10)informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie;

- 11) roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu;
- 12) skutki braku płatności;
- 13) informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile wystąpią;
- 14) sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje;
- 15) termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym;
- 16) prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem;
- 17) informację o prawie kredytodawcy do zastrzeżenia w umowie prowizji za dokonanie spłaty kredytu przed terminem i zasady ustalenia wysokości tej prowizji;
- 18) informację o prawie, o którym mowa w art. 59 ust. 1;
- 19) warunki wypowiedzenia umowy;
- 20) informację o możliwości korzystania z pozasądowego rozstrzygnięcia sporów oraz zasadach dostępu do tej procedury, jeżeli takie prawo przysługuje konsumentowi;
- 21) wskazanie organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów.

Jednym z obligatoryjnych elementów umowy podpadającej pod zakres regulacji tejże ustawy jest określenie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) oraz całkowitej kwoty do zapłaty. Definicje ustawowe tych pojęć znajdują się w art. 5 pkt 8 i 12 Ustawy. Klauzula o całkowitym koszcie kredytu ponoszonym przez konsumenta, wyrażonym jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (tzw. rzeczywista roczna stopa oprocentowania) oraz sumie całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu (całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta) są z punktu widzenia interesów kredytobiorcy (konsumenta) najistotniejsze, ponieważ określają poziom jego okresowych obciążeń związanych ze spłatą zaciągniętego kredytu. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania oraz całkowita kwota do zapłaty powinny być ustalone w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do ich obliczenia. Nie oznacza to jednak ich niezmienności w okresie obowiązywania umowy o kredyt. W szczególności każda z tych wartości może ulegać zmianie w przypadku zamieszczenia w umowie klauzuli o zmiennej stopie oprocentowania i spełnieniu się warunków, od których uzależniono zmianę stopy oprocentowania kredytu.

W formularzu umowy pożyczki pieniężnej z dnia 02.12.2013r. strona powodowa określiła całkowity koszt pożyczki na kwotę 1 733,46 zł, co stanowić miało sumę kosztów ubezpieczenia – 688,00 zł, opłaty przygotowawczej – 498,80 zł i łącznej kwoty odsetek – 546,66 zł z pominięciem dodatkowej opłaty przygotowawczej w wysokości 199,52 zł oraz opłaty za obsługę pożyczki w domu w wysokości 2 210,20 zł, co jest niezgodne z dyspozycją art. 5 pkt 6 Ustawy. Wielkość całkowitego kosztu kredytu stanowi z kolei jedną z dwóch podstaw dla wyliczenia całkowitej kwoty do zapłaty. Prawidłowość wskazania przez kredytodawcę całkowitego kosztu kredytu warunkuje podanie zgodnej z prawdą rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania będącej całkowitym kosztem kredytu ponoszonym przez konsumenta, wyrażonym jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym.

Stosownie do treści przepisu art. 5 pkt 6 Ustawy o kredycie konsumenckim, całkowity koszt pożyczki to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową pożyczki, w szczególności: a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane pożyczkodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania pożyczki – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez

konsumenta. Jak wynika z powołanej ustawowej definicji całkowitego kosztu pożyczki jest to suma wszystkich kosztów, jakimi obciążony jest konsument w związku z zawarciem umowy pożyczki. Jedynym wyjątkiem, którego nie wlicza się do całkowitego kosztu pożyczki jest koszt opłat notarialnych. Ustawodawca w przywołanej definicji wymienia koszty, jakie należy przede wszystkim uwzględnić w całkowitym koszcie pożyczki, jednak nie jest to zamknięty katalog kosztów, na co wskazuje określenie „w szczególności”. Przyjąć zatem należy, iż całkowity koszt pożyczki prezentowany przez (...) S.A. powinien zawierać wszystkie koszty ponoszone przez konsumenta w związku z zawieraniem umową pożyczki.

Konsument decydujący się na skorzystanie z opcji obsługi pożyczki w domu zobowiązany jest ponieść koszty dodatkowe w związku z umową pożyczki, tj. koszt obsługi pożyczki w domu oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej, a zatem opłaty te mieszczą się w definicji całkowitego kosztu pożyczki.

(...) S.A. wbrew ciężącemu na nim obowiązкови dysponując wiedzą na temat kosztu opłaty za obsługę pożyczki w domu i dodatkowej opłaty przygotowawczej i ich wysokości w przypadku skorzystania przez konsumenta z opcji obsługi pożyczki w domu, nie zaliczał kosztu opłaty za obsługę w domu oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej do całkowitego kosztu pożyczek, a w konsekwencji do całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta, z uwagi na fakt, iż są to opłaty opcjonalne i nie są niezbędne do uzyskania pożyczki. Podając informację o całkowitym koszcie pożyczki w umowie, powinna wziąć pod uwagę warunki konkretnej umowy. Jeżeli umowa przewiduje, że konsument ponosi koszty usług dodatkowych, należy wziąć je pod uwagę w informacji o całkowitym koszcie pożyczki. Należy podkreślić, iż koszt opłaty za obsługę w domu oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej stanowią koszty usług dodatkowych zgodnie z art. 5 pkt 6 Ustawy o kredycie konsumenckim – poniesienie tych dodatkowych kosztów jest bowiem niezbędne dla uzyskania pożyczki w (...)

Konsument wybierający tę opcję pożyczki, zmuszony jest ponieść ww. koszty, a zatem są one nierozdzielnie związane z pożyczką. Zawarcie umowy pożyczki w (...) nie jest możliwe bez poniesienia kosztów usług dodatkowych. Stąd też, gdy umowa przewiduje obowiązek zapłaty opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz koszt dodatkowej opłaty przygotowawczej, to – ponieważ poniesienie tych opłat jest konieczne do zawarcia tej konkretnej umowy w (...) – opłaty te powinny zostać uwzględnione w całkowitym koszcie pożyczki.

W przypadku, gdyby konsument nie skorzystał z opcji obsługi pożyczki w domu, a tym samym nie ponosił opłat z tym związanych, w pełni uzasadnione jest niewliczanie kosztu opłaty za obsługę w domu oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej do całkowitego kosztu pożyczki oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Nieprawdziwa informacja o całkowitym koszcie pożyczki oraz całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta przekazywana pozwaną korzystającą z opcji obsługi pożyczki w domu wprowadzać ją mogła w błąd co do rzeczywistej wysokości wszystkich ponoszonych kosztów oraz wysokości całego zobowiązania wobec Spółki. Pobierane opłaty z tytułu skorzystania przez pozwaną z opcji obsługi pożyczki w domu (opłata za obsługę pożyczki w domu i dodatkowa opłata przygotowawcza) stanowi znaczną część kosztów pożyczki.

Przeciętny konsument korzystający z opcji obsługi pożyczki w domu może zatem uznać, iż całkowity koszt pożyczki podawany w umowie stanowi sumę wszelkich kosztów, jakie zobowiązany jest ponieść w związku z zawarciem umowy pożyczki z (...) S.A., podczas gdy informacja o całkowitym koszcie pożyczki nie uwzględniała kosztu opłaty za obsługę w domu, jak również dodatkowej opłaty przygotowawczej. Podobnie konsument może uznać, iż całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta prezentowana przez Spółkę stanowi pełną kwotę, jaką konsument zobowiązany jest zapłacić (...) S.A., podczas gdy informacja o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta również nie uwzględnia ww. opłat dodatkowych.

Rzetelne porównywanie przez przeciętnego konsumenta warunków umowy pożyczki w oparciu o kryterium wysokości całkowitego kosztu kredytu/pożyczki (całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta) jest w takiej sytuacji niemożliwe. Konsument wprowadzony w błąd nieprawdziwą informacją o wysokości całkowitego kosztu pożyczki/całkowitej kwoty do zapłaty może zawrzeć umowę pożyczki, której warunki wydają się najbardziej korzystne, podczas gdy rzeczywiste warunki umowy mogą być dla konsumenta nieatrakcyjne z ekonomicznego punktu widzenia.

Informacje przekazywane przez przedsiębiorców konsumentom w zakresie mającym wpływ na ich sytuację finansową powinny być rzetelne, prawdziwe i pełne.

Podsumowując, należy zauważyć, że konsument pod wpływem wprowadzającej w błąd nieprawdziwej informacji o wysokości całkowitego kosztu pożyczki, a w konsekwencji całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta, może zawrzeć umowę pożyczki z (...) S.A. zamiast wybrać ofertę korzystniejszą spośród innych dostępnych na rynku usług finansowych ofert kredytów konsumenckich / pożyczek, kierując się mylnym wyobrażeniem o wysokości całkowitego kosztu pożyczki i całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Nieuwzględnianie kosztu opłaty za obsługę pożyczki w domu i dodatkowej opłaty przygotowawczej do całkowitego kosztu pożyczki oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta (pозwaną) w przypadku skorzystania przez konsumenta z opcji obsługi pożyczki w domu, powodowało korzystniejsze postrzeganie warunków umowy pożyczki zawieranej ze Spółką przez adresata zakwestionowanej praktyki. Prezentowanie niepełnego kosztu pożyczki jako całkowitego kosztu pożyczki w porównaniu z rzeczywistością uwzględniającym wszelkie koszty całkowitym kosztem pożyczki zwiększało zainteresowanie ofertą (...) S.A. Wprowadzenie w błąd poprzez udzielanie konsumentom nieprawdziwej informacji o całkowitym koszcie pożyczki i całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta rzutuje zatem na prawidłowość podejmowanej decyzji rynkowej.

Konsument mógł zawrzeć umowę pożyczki, czego mógłby nie zrobić w przypadku posiadania pełnej wiedzy o całkowitym koszcie pożyczki oraz całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta uwzględniających koszt opłaty za obsługę pożyczki w domu i dodatkowej opłaty przygotowawczej. Uzasadnionym jest zatem przyjęcie, że przeciętny konsument, sugerując się wprowadzającą w błąd nieprawdziwą informacją o całkowitym koszcie pożyczki i całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta, może podjąć decyzję, której inaczej by nie podjął, tj. mógł zawrzeć umowę pożyczki z (...) S.A.

Na stanowisku zbieżnym z prezentowanym stanął także Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji z dnia 20.12.2013r., nr RWA- (...) działania (...) S.A. w W. stanowią nieuczciwe praktyki rynkowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Dodatkowo praktyka ta narusza art. 5 pkt 6 Ustawy o kredycie konsumenckim.

Z kolei zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 7 Ustawy o kredycie konsumenckim umowa pożyczki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania. W myśl art. 5 pkt 12 ustawy o kredycie konsumenckim rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt pożyczki ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty pożyczki w stosunku rocznym. Podawanie przez wszystkich kredytodawców i pożyczkodawców rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania liczonej w ten sam sposób (w myśl art. 25 ust. 3 sposób jej obliczenia określa załącznik nr 4 do ustawy) i obrazującej, jaki jest rzeczywisty wyrażony procentowo koszt kredytu, pozwala konsumentowi porównywać oferty różnych kredytodawców/pożyczkodawców oraz wybrać najbardziej korzystną finansowo opcję. Dlatego tak ważne jest, aby rzeczywista roczna stopa oprocentowania liczona była w sposób prawidłowy.

Tymczasem w umowie pożyczki pieniężnej – (...)strona powodowa błędnie informuje konsumenta o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. (...) S.A. obliczając RRSO, nie uwzględniła opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej. Poniesienie przez pozwaną kosztów opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej jest niezbędne dla zawarcia umowy pożyczki w (...). Konsument zobowiązany jest ponieść te opłaty, a zatem jako dodatkowe koszty powinny znaleźć one przełożenie w wysokości (...). Podkreślić należy, iż nieuwzględnianie wszystkich kosztów pożyczki przy obliczaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania zaniżało jej wysokość. Przekazywana przez Spółkę nieprawdziwa informacja o wysokości RRSO wprowadzała zatem pozwaną w błąd, co do rzeczywistej jej wysokości. W takiej sytuacji przeciętny konsument mógł uznać, iż prezentowana przez Spółkę rzeczywista roczna stopa oprocentowania liczona była w sposób prawidłowy, podczas gdy jej faktyczna wartość była znacząco wyższa od deklarowanej przez (...) S.A. W ten sposób porównywanie wysokości RRSO umów pożyczek jest zaburzone i wprowadzony w błąd konsument może zawrzeć umowę pożyczki, która w rzeczywistości nie jest ofertą najbardziej korzystną finansowo. Informacje prezentowane

przez przedsiębiorców mające bezpośredni wpływ na sytuację ekonomiczną konsumenta powinny być jak najbardziej rzetelne, prawdziwe i pełne.

Sumując rozważania, należy wskazać, że pozwana pod wpływem wprowadzającej w błąd nieprawdziwej informacji o wysokości RRSO mogła zawrzeć umowę pożyczki z (...) S.A. zamiast wybrać ofertę korzystniejszą spośród innych dostępnych na rynku usług finansowych ofert kredytów konsumenckich / pożyczek, kierując się mylnym wyobrażeniem o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, co powodowało korzystniejsze postrzeganie warunków umowy pożyczki zawieranej ze Spółką przez adresata zakwestionowanej praktyki. Zaniżona wartość RRSO w porównaniu z faktyczną jej wysokością niewątpliwie zwiększała zainteresowanie ofertą (...) S.A. Wprowadzenie w błąd poprzez udzielanie konsumentom nieprawdziwej informacji o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania rzutuje zatem na prawidłowość podejmowanej decyzji rynkowej.

Konsument mógł zawrzeć umowę pożyczki, czego mógłby nie zrobić w przypadku posiadania pełnej wiedzy o faktycznej wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania.

Uzasadnionym jest zatem przyjęcie, że przeciętny konsument, sugerując się wprowadzającą w błąd nieprawdziwą informacją o wysokości RRSO, mógł podjąć decyzję, której inaczej by nie podjął, tj. mógł zawrzeć umowę pożyczki z (...) S.A.

Także w ocenie Prezesa UOKiK zawartej w decyzji z dnia 20.12.2013r., nr RWA- (...), opisane działania strony powodowej wprowadzało konsumentów w błąd co do faktycznej wysokości RRSO, a tym samym (...) S.A. naruszył art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 Ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Reasumując zapis umowy pożyczki z dnia 02.12.2013r. z pozycji I, J oraz wskaźnik procentowy RRSO uznać należy za pozostające w ewidentnej sprzeczności z dyspozycją art. 5 pkt 6, 7, 8 i 12 Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12.05.2011r. (Dz.U. z 2011r., Nr 126, poz. 715 z późn. zm. - w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy przez strony). Sprzeczność zapisów umowy uzgodnionych indywidualnie z normami prawa w tym przypadku rodzić może konsekwencje biegnące dwutorowo przy czym wybór rygoru dyskryminowany jest warunkowo od zachowania pożyczkobiorcy. Pierwsza z możliwości oznaczać może zastosowanie rygoru przewidzianego w dyspozycji art. 45 ust. 1 Ustawy o kredycie konsumenckim tzw. sankcji kredytu darmowego, która jest realizowana zgodnie z art. 23 dyrektywy 2008/48/WE, w przypadku naruszenia przez kredytodawcę przepisów art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17 i art. 31-33 w/w Ustawy. W przedmiotowej sprawie chodzi o określenie w sposób sprzeczny z przepisami RRSO i całkowitej kwoty do zapłaty, co stanowi naruszenie dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 7 Ustawy. Sankcją kredytu darmowego powinny być objęte takie sytuacje, w których pojawia się element nieuczciwego (nierzetelnego) postępowania wobec konsumenta, natomiast w innych sytuacjach np. w przypadkach, w których nastąpiło tylko pozorne, ściśle formalne naruszenie przepisów ustawy, a także w razie pomyłek „technicznych” (tzw. literówek, które mogły zniekształcić nazwę czy adres kredytodawcy), jak również do oczywistych pomyłek o charakterze czysto rachunkowym, a nawet do błędów w obliczeniach kosztów kredytu powstałych nieintencjonalnie, lecz wskutek niesprawności urządzenia liczącego nie powinna być stosowana. Jak to zostało omówione we wcześniejszej części uzasadnienia postępowaniu pożyczkodawcy przy sporządzaniu umowy z całą pewnością można przypisać zamiar nierzetelnego działania, ewentualnie przewidywania możliwości wprowadzenia w błąd drugiej strony umowy.

Niemniej do zastosowania sankcji kredytu darmowego nie wystarczy naruszenie przez kredytodawcę przepisów ustawy. Niezbędna jest również określona aktywność konsumenta (kredytobiorcy), a mianowicie złożenie do kredytodawcy pisemnego oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Dopiero po złożeniu takiego oświadczenia konsument nabywa uprawnienie do zwrotu kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy. Stąd też wcześniej poczynione w uzasadnieniu ustalenie, iż ten wariant skutków prawnych dla zawartej umowy jest warunkowany zachowaniem pożyczkobiorcy tj. strony pozwanej.

Konsument posiadający wiedzę o warunkach skorzystania z uprawnienia do przedterminowej spłaty, ale niedopełniający obowiązku wcześniejszego poinformowania kredytodawcy o swoim zamiarze, nie powinien korzystać z ochrony swojego interesu. Jeżeli natomiast kredytodawca nie dopełni obowiązku poinformowania konsumenta

o powyższym uprawnieniu i warunkach skorzystania z niego, to konsumenta chroni sankcja kredytu darmowego, skierowana przeciw jego kontrahentowi i uprawniająca go do spłaty kredytu bez odsetek i innych kosztów, bez ograniczenia czasowego oprócz tego przewidzianego w art. 45 ust. 5 Ustawy (vide Z. Ofiarski Komentarz do art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim LEX). Jak wynika z treści umowy z dnia 02.12.2013r. kredytodawca nie udzielił pozwanej tego rodzaju informacji, a więc brak jest podstaw dla przyjęcia iż stronie pozwanej upłynął termin warunkujący skuteczne złożenie oświadczenia tej treści (k. 6-7v.).

Drugą podstawą określającą skutki dla zawarcia postanowień umownych uzgodnionych indywidualnie niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa jest art. 58 § 1 – kc. Przy czym w tym miejscu zaznaczyć należy, że art. 385¹ kc stosuje się także do umów zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem przy ochrona przewidziana komentowanym artykułem obejmuje jedynie te postanowienia, które nie zostały indywidualnie uzgodnione. Art. 385¹ § 3 definiuje takie postanowienia jako klauzule, na które konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień przejętych z wzorca umowy. Pogląd zbliżony ze stanowiskiem wyżej wyrażonym przedstawił Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. akt III CZP 119/2010, LexisNexis nr 2445103, OSNC 2011, nr 9, poz. 95 zgodnie z tezą orzeczenia postanowienie wzorca umowy, sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ § 1 kc).

Zawarcie w umowie pożyczki z dnia 02.12.2013r. postanowień niezgodnych z art. 5 pkt 6, 7, 8 i 12 Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12.05.2011r. (Dz.U. z 2011r., Nr 126, poz. 715 z późn. zm.) skutkuje ich nieważnością w oparciu o dyspozycję art. 58 § 1 kc. Wprawdzie przepisy ustawy o kredycie konsumenckim w art. 45 przewidują skutek dla sytuacji pojawienia się w umowie zapisów sprzecznych z brzmieniem aktu normatywnego, ale jego nastąpienie jest warunkowane zachowaniem pożyczkobiorcy. Brak aktywności po stronie pozwanej w zakresie złożenia stosownego oświadczenia nie pozwoli na zastosowanie procedury przewidzianej w art. 45 w/w Ustawy. Jak wynika z akt postępowania, pozwana nie składała względem pożyczkodawcy oświadczenia o skorzystaniu z możliwości sankcji kredytu darmowego.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią Postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16.11.2010r., C-76/10 w zakresie stosowania dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) i dyrektywy 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. 1987, L 42, s. 48), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/7/WE z dnia 16 lutego 1998 r. (Dz.U. L 101, s. 17, zwanej dalej 'dyrektywą 87/102') bez względu na istniejącą możliwość przeprowadzenia oceny umowy z punktu widzenia dyrektywy 93/13, wykładni dyrektywy 87/102 należy dokonywać w ten sposób, iż pozwala ona sądowi krajowemu na zastosowanie z urzędu przepisów transponujących do prawa krajowego art. 4 tej ostatniej dyrektywy i stanowiących, że brak zawarcia RRSO w umowie kredytu konsumenckiego skutkuje tym, iż kredyt ten jest uważany za bezpłatny. Sąd krajowy ma prawo, także z urzędu, dokonać oceny, czy przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy, brak zawarcia RRSO w składającym się na tę umowę kredytu warunku dotyczącym jego kosztu może nadawać temu warunkowi nieuczciwy charakter w rozumieniu art. 3 i 4 dyrektywy 93/13. Do sądu krajowego należy wyciągnięcie wszelkich wynikających z tego zgodnie z prawem krajowym konsekwencji w celu zapewnienia, by warunek ten nie był wiążący dla konsumenta. Sąd ten winien ponadto na podstawie art. 6 ust 1 owej dyrektywy dokonać oceny tego, czy umowa taka może nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tego ewentualnego nieuczciwego warunku.

Z powyższego orzeczenia Trybunału wynika, że podstawową sankcją w przypadku niedochowania przez kredytodawcę warunków rzetelnego skonstruowania umowy z konsumentem jest sankcja kredytu darmowego, przy czym nie oznacza to, że sąd krajowy nie może zastosować w tym względzie surowszych kryteriów oceny jeżeli przewidziane one są w prawie krajowym danego państwa członkowskiego.

W prawie polskim oprócz sankcji przewidzianej w art. 45 Ustawy o kredycie konsumenckim możliwe jest w przypadku stwierdzenia niezgodności postanowień umownych z treścią ustawy przyjęcie częściowej nieważności czynności, a nawet ustalenie nieważności całej czynności prawnej.

Nieważność, o której mowa w art. 58 § 1 k.c., jest nieważnością bezwzględną, co oznacza, że czynność prawna nie wywołuje żadnych skutków w sferze cywilnoprawnej. Stan nieważności z przyczyn wskazanych w komentowanym przepisie powstaje z mocy samego prawa i datuje się od początku, tzn. od chwili dokonania czynności (por. Z. Radwański, *Teoria umów*, Warszawa 1977, s. 128; J. Preussner-Zamorska, *Nieważność czynności prawnej w prawie cywilnym*, Warszawa 1983; M. Gutowski, *Nieważność czynności prawnej*, Warszawa 2008, s. 401 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, *Komentarz*, t. I, 2008, s. 314; P. Księżak, (w:) M. Pyziak-Szafnicka, *Komentarz*, 2009, s. 576 i n.; zob. też wyr. SN z dnia 19 grudnia 1984 r., III CRN 183/84, Lex nr 8663; wyr. SA w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2002 r., I ACa 169/02, OSA 2003, z. 5, poz. 20, z aprobowaną glosą M. Niedośpiała, OSA 2004, z. 1, poz. 84; wyr. SN z dnia 5 grudnia 2002 r., III CKN 943/99, OSNC 2004, nr 3, poz. 48; wyr. SN z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 63, z aprobowanymi glosami: S. Dalki, PPE 2006, nr 1-3, s. 99 i n. oraz W. Brodniewicz, OSP 2006, z. 7-8, poz. 85; wyr. SN z dnia 5 kwietnia 2007 r., II CSK 553/06, Lex nr 315531; wyr. SN z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 357/09, Lex nr 583813; wyr. SN z dnia 2 marca 2011 r., I CSK 261/10, Lex nr 784986; wyr. SN z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 357/09, Lex nr 583813).

Pod kątem regulacji z art. 58 kc istotne znaczenie ma podział norm prawnych na normy bezwzględnie wiążące, jednostronnie bezwzględnie wiążące) oraz względnie wiążące (dyspozytywne). Tylko sprzeczność z normami bezwzględnie wiążącymi lub semiimperatywnymi może prowadzić do nieważności czynności prawnej, o której mowa w art. 58 k.c., bowiem normy tego rodzaju mają zapobiegać powstawaniu stosunków prawnych przez system prawny zakazanych (Z. Radwański, *System prawa prywatnego*, t. 2, 2002, s. 229; tenże, *Prawo cywilne*, 2007, s. 280; P. Księżak (w:) M. Pyziak-Szafnicka, *Komentarz*, 2009, s. 586; wyr. SN z dnia 7 września 2000 r., I CKN 298/00, Lex nr 303345; wyr. SN z dnia 21 grudnia 2010 r., III CSK 47/10, Lex nr 738108; M. Gutowski, *O konsekwencjach naruszenia norm dyspozytywnych*, PPH 2011, nr 11, s. 17 i n.). Przyczyną nieważności czynności prawnej, wskazaną w art. 58 § 1 k.c., jest sprzeczność z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, zarówno kodeksu cywilnego, jak i ustaw szczególnych. Polega to na tym, że indywidualne i konkretne postępowanie, wynikające z czynności prawnej, koliduje z generalną i abstrakcyjną normą, wynikającą z ustawy, przez to że nie respektuje zakazu ustawowego, nie zawiera treści lub innych warunków objętych nakazem normy prawnej, jego cel jest sprzeczny z tą normą, treść czynności sprzeciwia się naturze stosunku prawnego lub ma na celu obejście nakazu lub zakazu przewidzianego normą (wyr. SN z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 261/10, Lex nr 784986).

Bezwzględna nieważność czynności prawnej zachodzi także przede wszystkim w razie naruszenia ustawowo określonych przesłanek dokonywania czynności danego rodzaju.

Jednocześnie przyjmuje się, że jeżeli cel normy publicznoprawnej wskazuje, iż ma ona zapobiegać ukształtowaniu się stosunku cywilnoprawnego sprzecznego z nią, wówczas uzasadnione jest zastosowanie sankcji bezwzględnej nieważności czynności prawnej na podstawie art. 58 § 1 k.c., gdyż będzie to adekwatne do założeń aksjologicznych leżących u podstaw naruszonej normy publicznoprawnej (wyr. SN z dnia 26 listopada 2002 r., V CKN 1445/00, OSNC 2004, nr 3, poz. 47; wyr. SN z dnia 23 lutego 2006 r., II CSK 101/05, Lex nr 180197; J. Jastrzębski, M. Kubik, *Mandat wolny versus weksel*, Prz. Sejm. 2007, nr 2, s. 67 i n.).

Przenosząc powyższe ustalenia na stan faktyczny sprawy stwierdzić można w sposób niebudzący wątpliwości, iż strona powodowa przy sporządzaniu umowy pożyczki pieniężnej z dnia 02.12.2013r. zawarła w niej postanowienia sprzeczne z art. 5 pkt 6, 7, 8 i 12 Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12.05.2011r. (Dz.U. z 2011r., Nr 126, poz. 715 z późn. zm.), co skutkuje nieważnością tych zapisów. Działania pożyczkobiorcy miały na celu ukształtowanie umowy w sposób odbiegający od regulacji ustawowych i nacechowane były premedytacją. Jednocześnie postanowienia te stanowiły essentialia negotii umowy pożyczki zawartej z osobą fizyczną będącą konsumentem zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 7 Ustawy o kredycie konsumenckim. Brak w umowie warunków niezbędnych dla możliwości funkcjonowania

umowy w obrocie prawnym skutkuje jej nieważnością. Z kolei sankcją nieważności zobowiązania jest obowiązek zwrotu przedmiotu, który strony sobie wzajemnie świadczyły.

Dokonywanie ustaleń, co do zakresu przeprowadzonego dotychczas zwrotu świadczeń wzajemnych przez strony wykracza poza ramy niniejszego postępowania, które określone są poprzez żądanie zawarte w pozwie i którymi Sąd pozostaje związany. W przedmiotowej sprawie żądanie oparte zostało na roszczeniu z tytułu niewywiązania się przez pożyczkobiorcę z zawartej ze stroną powodową umowy z dnia 02.12.2013r.. Tak sformułowane roszczenie – z niewywiązania się z warunków skutecznie zawartej umowy - stanowiło przedmiot rozpoznania i w ocenie Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie z przyczyn przedstawionych powyżej. Ta sama argumentacja stanowi jednocześnie wskazówkę w zakresie formułowania ewentualnych żądań względem przeciwnika procesowego w przyszłości.

Odnośnie twierdzeń pełnomocnika powoda co do wypowiedzenia umowy wskazać należy, że twierdzenia te nie zostały poparte żadnym dowodem, tak więc jako gołosłowne nie zasługują na uwzględnienie.

Nie zasługują także na aprobatę wywody pełnomocnika powoda w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w toku postępowania dowodowego w oparciu o dyspozycję art. 6 kc, co do obowiązku wykazywania przez stronę powodową dowodów wpłat dokonanych przez przeciwnika procesowego. Otóż ze względu na zakres żądania i podniesionych twierdzeń w pozwie zgodnie z dyspozycją art. 6 kc to właśnie na stronie powodowej, jako twierdzącej spoczywał obowiązek wykazania, że dokonane przez pozwaną wpłaty były niezgodne z harmonogramem spłat, co pozwoliło stronie zgodnie z treścią żądania rozpocząć od konkretnych dat oznaczających popadnięcie w zwłokę przez dłużniczkę naliczanie odsetek, ustalenie po dowodach wpłat prawidłowości zaliczania należności na poczet zobowiązania, czy też w końcu na wykazanie, iż ze względu na zaistnienie przesłanek przewidzianych w warunkach umowy możliwym i dopuszczalnym stało się wypowiedzenie warunków umowy pozwanej. Stronę pozwaną obciążałby obowiązek - zgodnie z art. 6 kc - wykazania za pomocą dowodów wysokości dokonanych spłat gdyby w stanowisku procesowym twierdziła, że dokonała spłaty zobowiązania w całości lub części. Niestety, takich twierdzeń strona pozwana w toku postępowania nie formułowała, ograniczyła natomiast swoje stanowisko jedynie do zakwestionowania istnienia roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości (k. 16v.).

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut podniesiony przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 17.05.2016r. o przedawnieniu roszczenia (k. 31). Pomiędzy datą dokonania czynności przez strony tj. 02.12.2013r., a datą wniesienia pozwu do Sądu 10.02.2016r. nie upłynął okres 3 lat, stanowiący warunek sine qua non przekształcenia się roszczenia w roszczenie naturalne przewidziany w dyspozycji art. 118 kc.

Powód musi sobie zdawać sprawę z okoliczności, że samo wniesienie powództwa do Sądu z wieloma żdaniami nie wyczerpuje wymaganej aktywności strony w postępowaniu i nie gwarantuje wydania korzystnego rozstrzygnięcia przez Sąd, a wręcz przeciwnie dopiero z chwilą skierowania do Sądu żądań, aktualizuje się obowiązek strony do wykazania za pomocą dowodów, zgodnie z obowiązującymi zasadami w postępowaniu dowodowym przytoczonych twierdzeń, w szczególności gdy strona jest reprezentowana przez pełnomocnika będącego profesjonalistą. Brak dowodów w tym zakresie skutkuje natomiast oddaleniem powództwa.

Zgodnie z przepisem art. 3 kpc., strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych Ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 z 1996 r., poz. 189), rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony, a nie Sąd. W tym zakresie Sąd meriti w całości

podziela stanowisko wyrażone w Wyroku S.A. w Poznaniu z dnia 29.12.2003r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA z 2005r., nr 3, poz. 12.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800).

Mając powyższe na względzie oraz w oparciu o powołane przepisy prawa Sąd orzekł, jak w sentencji.